

godt stille det spørgsmål til de ordførere og til ministeren, som har rejst det som et problem, at der skulle være en sådan høring, om det ikke er rigtigt, at man f.eks. inden for EU-området foretager ganske omfattende høringsprocesser i en lang, lang række sager, der er til behandling i EU.

Dér er det da i hvert fald ikke et problem at høre mange, mange forskellige organisationer; det kan være inden for fiskeri og landbrug, og det kan være inden for alt muligt andet. Her har man en omfattende høringsgang, ja, man har ligefrem komiteer, som er oprettet med det formål at rådgive regeringen, før sagerne kommer til afgørelse i EU's Ministerråd, så selve spørgsmålet om at gå ud og spørge til råds og blive klogere, inden man fremlægger sin officielle holdning udadtil, er dog ikke fremmed for Udenrigsministeriet – i hvert fald ikke for alle dele af Udenrigsministeriet, hvor man på EU-området har været tvunget til det gennem lang tid.

Så jeg vil godt høre ministeren, om det ikke er rigtigt, at der faktisk ikke er noget principielt og da slet ikke noget i grundloven, der forhindrer, at man har en sådan fremgangsmåde, altså har en høring.

Jeg vil også gerne understrege, at når vi fremsætter dette forslag og bestemt ikke kan være enig med hr. Arne Melchior i, at det skulle ligge på grænsen af at trætte nogen, skyldes det jo, at forslaget har den alvorlige baggrund, at Danmark rent faktisk i adskillige tilfælde er blevet udsat for at få dårlige karakterer af FN-komiteer, når det gælder menneskerettigheder. Vi må erkende, at der stadig væk findes uløste menneskerettighedsproblemer i Danmark, f.eks. omkring isolationsfængsel, men også i forbindelse med den verserende sag med tvangsforflytningen af befolkningen ved Thule. Jeg vil godt bruge den sag som eksempel:

Der er jo sådan, at ministeren skal afgive en rapport vedrørende tvangsforflytningen af Thulebefolkningen til racediskriminationskomiteen – så vidt jeg har fået oplyst – og Grønlandsudvalget har bedt om at få rapporten. Jeg har set, at der ligger spørgsmål om det fra udvalget, men jeg er ikke ganske klar over, om den er afgivet. Men det er jo da netop et eksempel, hvor det ville være klogt, om man fra regeringens side tog en høringsrunde. Man kunne f.eks. spørge Thule Kommune, som er ved at udarbejde en undersøgelse af begivenhederne. Man kunne spørge menneskerettighedsorganisatio-

nerne, der også har interesseret sig for denne sag. For slet ikke at tale om, at man kunne spørge Grønlands hjemmestyre og andre, som kunne have en helt oplagt interesse i at rådgive regeringen, inden denne afgiver en rapport til FN-komiteen.

Det er da et klart eksempel på, at en høring vil være fornuftig, og jeg håber egentlig, at ministeren vil benytte lejligheden til at tage det skridt og sige: O.k., vi skal ikke have trukket Danmarks anseelse ned i sølet ved at risikere at manøvrere os ud i en situation, hvor det ender med, at der bliver ført retssager mod Danmark ved Menneskerettighedsdomstolen og alt muligt andet; nu tager vi en høring og lytter til, hvad der kommer fra de berørte parter, inden vi afgiver rapport. Jeg håber, at ministeren vil kommentere dette.

Man kunne tilsvarende nævne de andre problemområder, hvor der har været og desværre stadig væk er menneskerettighedsproblemer i Danmark. Det var dog bedre, at vi selv her i Danmark kunne rette disse ting, inden vi blev nødt til at skrive i en rapport til FN, at det desværre er sådan og sådan her i Danmark, og dermed stille til skue, at der stadig væk findes menneskerettighedsproblemer i vores land.

Det er altså baggrunden for forslaget, og det er derfor, vi håber, at vi, når vi kommer til behandlingen i udvalget, i det mindste vil komme et skridt længere end i dag og får de fremskridt, der er opnået i dag, nedfældet på papir og så måske også i undervejs i udvalgsarbejdet når et lille stykke længere. Det er, hvad SF og Enhedslisten vil arbejde for i udvalget i forbindelse med, at der skal afgives en betænkning over forslaget.

Så er jeg da glad for, at det i forbindelse med hr. Melchior's spørgsmål blev gjort klart, at de forsinkelser, som der har været tale om, ja, dér har der altså været et eksempel på, at der gik næsten 5 år, og jeg skal bare i den forbindelse oplyse – det fremgår af besvarelser, som ministeren er kommet med – at det ikke, sådan som jeg har forstået det, skyldes et personaleproblem i Udenrigsministeriet. Dér forsøgte man faktisk at rykke ret kraftigt. Det var i Justitsministeriet, den var gal, og det har man forhåbentlig taget ret kraftigt ad notam i ministeriet, således at det ikke sker igen. Udenrigsministeriet kan jo ikke gøre noget, hvis de ministerier, der skal levere materialet, ikke kommer med det til tiden.

Men jeg går ud fra, at når ministeren giver tilsagnet, er det på hele regeringens og dermed